

Indvielsestale af Mette Lailund Strong til værket I Mellem Tiden, Ølstykke Bypark 29. oktober 2021

Tid kan flyve, løbe

Tid kan stå stille, gå baglæns

Den kan slibe kanter af gamle sår og gulne minder.

Den kan få os til at huske og til at glemme....

Tid er flygtig

Tid er relativ:

I det bedste selskab kan den flyve, og i det værste, kan den snegle sig usigeligt langsomt afsted.

Tid er svær at begribe, og umulig at gribe.

Siden tidernes morgen, har vi målt og registreret tiden.

I store cirkulære stenkonstruktioner, som f.eks. Stone Henge blev solen brugt som det pejlemærke, der bekræftede gentagelsen af årets gang.

I Bronzealderen, for ca. 3500 år siden, levede myten om at det var hesten der trak solen henover himlen om dagen og et skib der bar den over havet om natten.

Omtrent samtidig fandt Babyloniske astronomer på at lave et skygge-ur - en rund skive, med en stav i midten, der, når solen skinner på den, kaster en skygge der kan måle tiden.

Den cirkulære form går igen i det gammeldags ur, som på den måde viser tiden som et cirkulært system der gentages og bekræftes.

Vi har forsøgt at tæmme tiden, kontrollere den - og hinanden, ved at hælde den i glasklare kolber og petriskåle, hvor vi i mikroskop kan få øje på år, måneder, uger, dage, timer, minutter, sekunder, der

som små mikroskopiske amøber bevæger sig rundt mellem hinanden.

Vi fanger tidsamøberne, sætter dem i skemaer, som vi planlægger vore liv omkring. Vi gør tiden lineær, som om den altid bevæger sig i samme retning, så vi bedre kan navigere i den.

Men tiden vil noget andet - den kan ikke indfanges.

Måles og registreres jo, men ikke fanges.

Traditioner og ritualer bliver tidslommer, hvor vi, ligesom i bronzealderen, gentager en række handlinger med den største selvfølgelighed. Tænk på dansen om juletræet, slå katten af tøndens til fastelavn, bryllupstraditionen med dåser efter bilen. Kanel og peber til ugifte 25- og 30 årige. Sankt Hansstraditioner osv.....

Vi udfører handlinger, der for udenforstående forekommer bizarre og meningsløse, fordi de er en del af en gammel tradition som vi gerne vil fastholde, måske end da genopleve.

Gennem traditioner og ritualer kan vi forbinde os med fortiden ved at spise og gøre de samme ting som vi altid har gjort. Sammenfald af erfaringer, følelser og drømme kan her mødes på tværs af generationer og år og mødes i et rum af mental tidløshed.

Der er tid og så er der mellemtid

Konkret betyder det en tid der er imellem noget andet, altså et mellemrum fra en tid til en anden, et øjeblik, et mellemrum mellem to aktiviteter.

Mellem tid kan beskrives med begreber som spildtid, ventetid, en pause, et åndehul, et vakuum.....

Livet er fyldt med mellemtider og vi bevæger os i dagligdagen forholdsvis let i mellem tider f.eks. qua forskellige generationer. Fra gammelt til nyt tankegods, traditioner, overbevisninger osv.

Som jeg ser det, findes selve livet netop i mellem tiden. Mellem tiden er det øjeblik, det nu, som livet dybest set består af.

Konkret kan du i skulpturen bevæge dig rundt *i mellem tiden*, fra symboler fra bronzealderen til unges fortolkning af nutid og fremtid, den fremtid de selv spiller hovedrollen i.

Skulpturens uoverskuelige virvar af skæve vinkler er inspireret af husgavle og vinkler i boliger og parcelhuse der ses i området og som er så karakteristiske for kommunen.

Det hele er bundet sammen af et bånd der bølger sig som en uendelig rød tråd rundt i hele værket.

Skulpturen er i sin grundform foranderlig og flygtig - som tiden.

Flader opstår og forsvinder, billeder fremkaldes og opløses. Solen skaber skygger der, som i soluret vil bevæge og transformere skulpturen i komplekse skyggespil.

Når jeg nu er inviteret som gæst her i Ølstykke, synes jeg det er vigtigt at lytte. Og jeg har valgt at give plads og stemme til de unge der bære fremtiden.

Jeg vil derfor gerne takke Anders Brejner og billedkunstklassen på Egedal Gymnasium for et fantastisk inspirerende samarbejde.

Ud over den store fornøjelse og glæde ved at arbejde sammen med jer, har I jo bidraget til værket med kreativt engagement og hittepåsomhed. Jeres vidnesbyrd hænger her, til inspiration for os andre.

Jeg vil takke Egedal kommune, og dig Catja, for et fantastisk samarbejde, hvor du Catja har hjulpet og navigeret gennem diverse udfordringer.

Jeg vil takke Rolf Kjær-Hansen fra lokalhistorisk arkiv i Egedal Kommune og Flemming Kaul fra Nationalmuseet som velvilligt har hjulpet med research og materiale.

En ting er at få en idé, tegne skitser, bygge modeller, måle og regne. Der skal en troldmand til at omsætte det hele til virkelighed.

Som kunstner kan det være vanskeligt at overlade sit værk i andres hænder, det kan være svært at forklarer præcist hvad det er man gerne vil have. Det kræver særdeles gode lytteevner og stor tålmodighed at kunne.

Jeg vil af hjertet takke smed Troels Mikkelsen, der med ukueligt gåpåmod, stor kreativitet og håndværksmæssig snilde, har formået at omsætte tegninger og modeller til det færdige værk.

Det er et skulpturelt paradoks at skulpturen er i bevægelse men ikke bevæger sig.

Det er derimod betragterens opgave at bevæge sig rundt om skulpturen, igennem skulpturen, i mellem tiden fra fortid til fremtid til nutid og tilbage igen. Sanselse lys og skygge, se åbninger og tomrum og måske for et øjeblik lade tiden bare passe sig selv, og være til stede i det nu, i den mellem tid, som livet er.

Mette Mailund Strong, oktober 2021